

D. Tóth Kriszta - Unom a unom a unom a unom a unom a...

2013 augusztus 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nem gondolom, hogy az IK 3.0 „szánalmas” és „gyalázatos”, nem érzem úgy, hogy „meghamisította a történelmet”. Nem zavart a papokon a napszemüveg, nem bántottak a neonkeresztek, a modern utcai ruhajelmezek, s?t, még csak a fehér gipszkarton ló sem zavart.

El?re bocsátom a következ?ket:

1. Nagyra tartom Alföldi Róbertet. Egyedülállóan tehetséges, intelligens, érzékeny, bátor és sokoldalú m?vészember. A többi nem számít.
2. Megbocsátottam Stohl Andrásnak a hülyeségeit. Vezekelt, megbánta, börtönben ült érte. Azóta meg teszi a dolgát a színpadon és nem is akárhogy.
3. Nem állok, sosem álltam be a Feke Pált divatból, sznobizmusból fikázók sorába. Szerintem ma Magyarországon nem énekl nála jobban Istvánt senki. Ezt az elmúlt években b?ven bebizonyította.
4. Nem bánom, s?t, kifejezetten szeretem, ha valaki bátran nyúl hozzá a hagyományoshoz. Nem gondolom, hogy „vannak tradíciók, amelyeket nem szabad újraértelmezni”. Szerintem a tradíciókat folyamatosan újra kell értelmezni. Ha valódiak és érdemesek, akkor úgyis túlélnek.
5. A Varga-Vikidál-Sebestyén féle eredeti IK ugyanúgy az ereimben csörgedezik a véremmel együtt, mint mindenki másnak. Réka Sebestyén Márta hangján trillázik az agyamban, Koppány pedig Vikidál módjára ordítja, hogy „nem kérdelem én, anyád hol szült világra”. De tegnap este úgy ültem le a tévé elé, hogy hajlandó és képes voltam lehalkítani ?ket odabent, hogy beférjenek melléjük az újak. Mert kellene újak.
6. És ami a legfontosabb: nem vagyok színi- és/vagy zenekritikus. M?kedvel?, kultúrafogyasztó, Szörényit-Bródyt-Alföldit tisztel? magyar állampolgár vagyok, aki látott a tévében egy modernizált kultikus zenés darabot, és lett róla véleménye. Ha ez a vélemény adott esetben nem egyezik a tiédde, azzal sincs semmi baj. Attól még lehetünk barátok.

D. Tóth Kriszta

Nem gondolom, hogy az IK 3.0 „szánalmas” és „gyalázatos”, nem érzem úgy, hogy „meghamisította a történelmet”. Nem zavart a papokon a napszemüveg, nem bántottak a neonkeresztek, a modern utcai ruhajelmezek, s?t, még csak a fehér gipszkarton ló sem zavart. Nem éreztem afrikai törzsi táncnak, ahogy a modern mozgás a térdcsapkodós, stilizált magyar néptáncsal vegyült. S?t, a táncosok, stálisták kifejezetten jó munkát végeztek. Élt a testük, élt az arcuk, átjött rajtuk a mai tömegek l?dörg? tanácstalansága. Elhittem nekik,

hogyan úgy unják a politikát, mint Gizella. Vagy én. Közben pedig próbálják túlélni a saját vezetőiket.

Igen, az előadás tele volt hamis, vagy erőtlen hangokkal. Egy full él?, jövő-s-men?s, üzenet?s rockopera előadása közben nekem ez belefér. Itt jegyezném meg, hogy az eredeti szereposztásnak nem hallottuk minden tagját teljesen élben - ki tudja, Alföldi kezei és elvárásai között mire lettek volna képesek. És azt is itt jegyezném meg, ami a legeslegnagyobb különbség az anno és a most között. Akkor énekesek próbáltak színészkedni, most színészek próbáltak énekelni. Van, akinek ment, van, akinek kevésbé. Nem igaz, hogy sok énekelni nagyon jól tudó igazán jó színészünk van, ezért aztán a rendező „igazán választhatott volna olyanokat minden szerepre”. Brutálisan leegyszerősítve a dolgot, Udvaros, Blaskó, László Zsolt, Stohl az arcukkal, testükkel hozták azt a pluszt, amit a hangjukkal nem tudtak (utóbbi sajnos túl is kompenzált végig, ami nagy hátránya volt a darabnak).

Üi Udvaros Dorottya megrogyva, de közben hatalomszomjasan a színpad szélén, keze az ölében, feje kicsit előrehajtván, és úgy mondja (énekli), hogy édes fiam, a magyar nép semmi mást nem ért csak a túlerőt, hogy attól a magyar nép nevében elszégyellem magam. Az eredeti szereposztás messze nem volt képes így játszani. Cserébe viszont, igen, igen, minden hang a helyén volt.

Tompos Kátya pedig egy külön kategória. Azon rendkívül ritka művészember, akiben ott van az egész „csomag”. Kívül-belül gyönyörű, alázatos, izgalmas és tökéletesen hozza a darab – nem mellesleg – legerőteljesebb karakterét, Rékát. Hozzám beszél, együtt aggódom, együtt sírok vele. Belebújok teljesen a szemén keresztül, miközben lúdbőrözöm attól, ahogy énekel.

Elhiszem, hogy sokakat bánt István tutyimutyisága, Koppány nyavalygó erőtlensége, Torda spanglija, az egyszerre SS és EU békefenntartói egyenruhába bújtatott német lovagok, a civilek vaduló papok, meg úgy egyáltalán, az egész rendezés zavarbaejtően szájbarágós és leegyszerősítő megközelítése. Csak azt nem értem, hogy miért lepődik meg ezen bárki? Szörényi és Bródy nem másnak: Alföldinek adták a feladatot, hogy értelmezze a mai ember számára a legismertebb magyar rockoperát. Az István, a király mindig is leegyszerősítő és szájbarágós volt. Sosem kellett rajta sokat gondolkodni. Most sem.

Ott volt a szegedi színpadon minden, amit szégyellünk, minden, amit nem szertünk magunkban. Naná, hogy fáj. Nem lehetett nem észrevenni az arcunkba töltött tükröt. Benne saját vezetőink képmutatása, tesztelésesága és gyógyíthatatlan hataloméhsége. Az őket körülvevő holdudvarok korrump, mocskos, hazug világa. A „nép” köpönyegforgatása, önállótlanága, birkasága. Az ájtatoskodás. A manipuláció. A butaság. Az erőszak. Az önzés.

Persze... könnyebb Stohl énekhangját meg Alföldi rendezését szidni (még ha részben jogosan is), mint elgondolkodni. Magunkon.

Elképzem Alföldi Róbertet, ahogy reggel kinyitja a laptopját, elolvassa a megjelent véleményeket, aztán elégedetten hátradől és mosolyog. Nekem az a gyanúm, hogy épp ez volt a célja. Elérni azt, amihez nála jobban ma Magyarországon senki nem ért: hogy mindenki egy színházi tévéközvetítésről, az ő rendezéséről beszéljen.

D. Tóth Kriszta - shopline.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló